

मातृभाषा पिपल पुस्तकको बारेमा

यो ग्रन्थमाला भाषानुभव विधिबाट तयार गरिएको हो। यस विधिमा लेखकले आफ्नो अनुभवको कथालाई आफ्नै मातृभाषामा तयार पार्दछ।

यस किसिमका कथाहरू सत्य घटनामा आधारित हुनुका साथै गाउँका मानिसहरूको अनुभवसँग मेल खाने र आफ्नै मातृभाषामा लेखिएको हुनाले उनीहरूले यसमा बढी चासो लिन्छन्। वास्तविक अनुभवको घटनाबाट बनेका यस्ता कथाहरू पढ्दा नव साक्षरहरूले पछि आउने घटनाको अड्कल पहिले नै पाउँछन् जसबाट उनीहरूको आत्म विश्वास र वाचन प्रवाह बढ्दै जानुको साथसाथै आफ्नो मातृभाषा संरक्षण र संवर्द्धन हुने हुनाले यसको छुट्टै महत्व रहेको छ।

यो ग्रन्थमालाले नव साक्षर पाठकहरूलाई बोली-चालीको भाषाबाट कुशलतापूर्वक किताबी भाषामा लैजान चाहन्छ। जब उनीहरूमा पढ्नै बानी बस्दै जान्छ, परिष्कृत शैलीका नयाँ नयाँ लेखहरू पनि पढ्न सक्ने हुन्छन्।

प्रत्येक शीर्षक छुट्टा छुट्टै भएतापनि यस ग्रन्थमालामा प्रयोग भएका भाषाका विभिन्न रूप, शैली र संरचनाको माध्यमबाट नव साक्षर पाठकहरूले आफ्नो भाषाको विकास गर्न सक्दछन् भन्ने विश्वास गरिएको छ।

लोहोरुङ

प्रकाशक: मातृभाषा केन्द्र नेपाल

जीद्दीमी परीणाम्

हारपा - चोप्बाडः सजील
मी२मी हार - लुम्पीऐ सजील
फीरीमा - मीःम सार
फीत्री२मा - काम्नु र पढालीखुवाचीम् लागी

Copyright © Mother Tongue Centre Nepal

सीम्माहा खानावाँ

- १ भाइटीकामी डीनान वाइचासी खै२माम् लागी मान्ठा
खानावाँ टङ्मीम्पा हला ?
- २ था२नाम् लुम्पीऐ लाम्फुबी लाङ्काम्ची मान्ठा साम्
इमीम्पा हला ?
- ३ खाङ्चामा लुलु सयपत्री बुङ् नुङ् पीङ् लीखुबा या२मिची
मान्ठ२मा लैटामीहा हला ?
- ४ माङ् टाआ माङ् लोमार उम् नीवाँबी माङ् टाआ हला ?
- ५ मान्ठा आसास खीङ्ङाचीनी कासै हला ?
- ६ मान्ठा गै२मारेङ् नुङ् मै२मारेङ् लैसै डा२मीम्पा हला ?
- ७ काः खाङ्ङकीङ्मी हाङ् लाङ्काम्ची माङ् मीनामीहा
हला?
- ८ मान्ठा कीसीखेम्पा हला ?
- ९ मान्ठा लीलीङ्गाचीनुङ् खीमा यक्मीम्पा हला ?
- १० आच्चेला मान्ठा टाम्मम लाम्धुङ्ऐ हला ?

Language: Lohorung
Language Title: Jiddimi Parinaam
Author: Urash Rai
Nepali Title: Jiddiko Parinaam
English Title: The Consequences of Stubbornness
Artist: Ratan Ale
First Edition: 2012
Copies: 500
Publisher: Mother Tongue Centre Nepal

ISBN:978-9937-533-55-3

पिपल पुस्तकको प्रयोग कसरी गर्ने ?

- १) दर्शकलाई आवरण पृष्ठ देखाउनुहोस् र शीर्षक पढ्नुहोस् ।
त्यसपछि, उहाँहरूलाई यो पुस्तक के को बारेमा हो जस्तो लाग्यो,
छलफल गर्न लगाउनुहोस् ।
- २) दर्शकलाई आवरण पृष्ठमा देखिएको चित्रको बारेमा छलफल गर्न
दिनुहोस् । (जस्तै: चित्रमा के देख्नुहुन्छ ?)
- ३) किताब जोडसँग पढ्नुहोस् । पढ्दाखेरी आफ्नो औला अथवा
प्वाइन्टर (सूचक) ले प्रत्येक पढिरहेको वाक्य देखाउनुहोस् ।
- ४) वाक्यलाई जोडसँग पढ्नुहोस् र उहाँहरूलाई आफूसँगसँगै
दोहोर्याउन लगाउनुहोस् । यसो गर्दा पनि आफ्नो औला वा
प्वाइन्टरले पढिरहेको वाक्य देखाउनुहोस् ।
- ५) दर्शकलाई ३ देखि ४ जना सम्म पनै गरी स-साना झुण्डमा
विभाजित गर्नुहोस् । प्रत्येक झुण्डलाई एक पटकमा एउटा वाक्य
वा पुरै एक पेज देखाउनुहोस् ।
- ६) त्यसपछि प्रत्येकलाई पुरै किताब जोडसँग पढ्न
लगाउनुहोस् । अथवा,
 - प्रत्येकलाई पटकमा एउटा वाक्य वा एक पेज पुरै
पढ्न लगाउनुहोस् ।
 - यदि कोही आफै पढ्न नसक्ने हुनुहुन्छ भने कोही एक
जनालाई सहयोग गरिदिन अनुरोध गर्नुहोस् ।
- ७) कथाको बारेमा केही प्रश्नहरू सोध्नुहोस् । किताबको
अन्तिम पृष्ठमा भएका प्रश्नहरूलाई **refer** गर्नुहोस् ।

जीद्दीमी परीणाम्

लाङ्काम्चीमी खानवाँ माखेम्मीम्पासै
डाम्सीङ्म्पा हाङ् टाडै नीवाँ ।

A few minutes later, my friends arrived at the hospital. My legs began to pain very much so I could not walk. My friends carried me to the doctor. Then the doctor gave me a pain killer, put my slipped knee cap back into place and bandaged my leg.

In the evening, my friends took me to their home and said to me, "How did you get ahead of us? You were behind us. Just like we said, you were wanting to go faster." Then I remembered the conversation that my friends had had with me in Pharping and told my friends, "You were right." That is why nowadays I always drive my motorbike more slowly.

चीत्रकारामी नीङ् : रतन आले

ISBN:978-9937-533-55-3

around at the other people who had fallen off and saw the wife, who had been sitting on the back. Her legs were apparently fractured, blood was flowing from her like water and she was crying in a loud voice. A few minutes later, my friends arrived. They looked at me and asked, "Did anything happen to you?" I told them, "Nothing happened to me."

All my friends said to me, "We will stay here and look after your motorbike. You just take this woman to a hospital; after few minutes we, too, will come." When I took the woman to the hospital by taxi, her husband was also with us. He intimidated me along the way saying, "I am a rich and an important man. I will seize and kill you." On the way, his wife seemed to be dead, having stopped talking. I was afraid that the woman would die.

After reaching the hospital, the doctors examined the woman. Then the police kept me and the woman's husband in a room. Then they asked me for the documents for my motorbike. I gave them all the documents related to my motorbike, but the man did not have any documents for his motorbike. He smelled of beer and began to fight with the police. The police scolded him, and then he became quiet. After the inquiry by the police, it was found that that man was not an important man but was a drunkard whom his wife was feeding by selling alcohol.

After a few minutes, the police said to me, "You have done nothing wrong, so you can go now." However, when I tried to stand up to go home, I could not stand up. When I looked at my legs to find out why I was unable to get up, I realized, after I touched it, that my knee cap had been dislocated.

२०६८ साला, काटीका महीना, ११
गटे, टीहारामी ल लैटा । चोप्न या२मीची
टीहारामी रम्झम्पी टाङ्पा टाङ्पामी
टायारी अनुसार चेन्चामे पाइटामी ।

काडा सङ्क भाईटीकामी डीना
वाईचासी खे२माम् लागी लाङ्काम्ची नुङ्
खानावाँ ईसीङ् । चोप्न लाङ्काम्ची काडे
लोमीम्पा खानावाँऐ चेन्चाआमी हाङ्
लुःखे२मा कासामी ।

लाङ्काम्ची काम् खानावाँबी
चेन्चाम्पासे काडा सङ्क खुनीङ् खुनीङ्
चेन्चाईङ् । हाङ् आक्क डीना काङ्के
काठमाण्डौमी फपौङ् लोमे ठालबी
वाईचासी खे?मे खानावाँ टडुङ्का ।

खानावाँ टङ्मीम्पा सीन्डाक्लाम्पे
फपौङ् खे?माम् लागी काङ्का चोप्न
लाङ्काम्ची कालीमाटी लोमे ठालबी
खोमीङ्का । हाङ् मोटरसाइकलबाङ्

Then we entered the same teashop. In the teashop, we ate fried meat and drank coke. Then I said to my friends, "We have to go back home."

All the friends were ready to return. Then I thought of something! I said to my friends, "This time I will not take anybody on my motorbike; I will go alone." My friends asked me, "Why? You can't go alone. If you go alone, you will drive too fast which may cause an accident. That's why someone should sit behind you, which will remind you that you need to drive slowly." My friends kept telling me this, but I wouldn't listen to them. I told them, "I will not drive fast and I will not fall down."

One of my friends, the girl who had come with me on my motorbike, having heard what I said, went to sit on another motorbike. After that, all my friends said to me, "Let's go slowly." We were coming back enjoying seeing the abundance of marigold flowers that grew there. After a few minutes, just as my friends had said, I began to drive faster and left all my friends behind. I had been behind my friends at first, but then got ahead of them.

While going alone, I was at the halfway point along the country road where my friends had sung the song. Quite some distance away, I saw a motorbike coming towards me in a zigzag manner. I tried to protect myself from being in an accident with that motorbike, but, even while keeping an eye on his motorbike, suddenly that motorbike struck my bike. Because of the accident, I fell down onto the road. Both the man and his wife, who sat behind him, were also thrown off, far from the road.

A few minutes after I fell off, I came to and looked

The Consequences of Stubbornness

The 28th of October 2011 was the time of Tihar (a Hindu festival period). People were enjoying preparing for Tihar. I, too, talked with my friends about going somewhere on the day of Bhaitika (one of the Tihar festivals). All my friends were happy with my proposal and said, "Let's go." So, I, too, was happy. Then we decided to go to Pharping in Kathmandu on the day of Bhaitika.

Two days after we had decided to go to Pharping, all of us friends gathered together at a place called Kalimati. We then went on our way to Pharping by motorbike. The weather became colder at that time, but we didn't care about the cold. Laughing and teasing each other, we reached a beautiful place called Chobhar. There we had a rest and took some photos of the scenery and then started out again to go on from there to Pharping.

We had reached the halfway point of the road on the far side of a hill, and all of us friends were riding our motorbikes together. At that time, one of my friends sang a song, which we enjoyed very much. Enjoying singing songs and laughing, we reached our destination of Pharping. When we arrived, we were rather tired, so we entered a nice tea-shop and ate some tasty food. While eating and drinking, we looked around and saw the abundance of marigold flowers growing everywhere. There were people there enjoying playing on a swing.

After seeing that, we, too, wanted to have some fun. That's why we went down from Pharping to a place called Dakshinkali. After visiting all the places of interest in Dakshinkali, we returned to Pharping and visited places nearby.

फर्पीङ् लङ्पकीङ्का मी?मी?म चुङ्
सङ्क लु:बक्मीम्पा लैटा । हाङ्सङ्
चुङ्मी वास्तान मान्नेरे यीचासे, फुचासे
काङ्का चोभार लोमै काम्नुऐ ठालबी
टाइङ्का । आक्कुबी ऐछ्छक्म नाचासे
गैअङ्मेअङ्हा फो:ट लासुङ्का । हाङ्
आक्कबाङ् सङ्क फर्पीङ् लङ्पकीङ्का ।

चोभारबाङ् लङ्प?मार था?नाम्
लुम्पीए लाम्फुबी चोप्न लाङ्काम्चीऐ सोरी
मोटरसाइकल डीसुङ्का । आक्कल
लाङ्काम्ची साम् ईसामी, मसै बाताबरन्
चेन्चामा लुलु लीमीम्पा लैटा ।

गरक्न साम् ईसे, यीचासे काङ्का
टामे ठाल फपीङ् टाइङ्का । आक्कुबी
टामारा मी?मी?म यासुयाक्टाखे?मीम्पा
लैटीङ्का । मसै काङ्का एक्क काम्नुऐ

केही बेरपछि मेरो साथीहरु पनि अस्पतालमा आइपुगे । त्यति नै
बेला मेरो खुट्टा पनि दुख्न थाल्यो, अनि म उठ्नै सकिन । साथीहरुले
उचाल्दै डाक्टरकहाँ लगे । अनि डाक्टरले नदुख्ने औषधी दिएछन् । अनि
खुस्किएको पाङ्ग्रालाई ठिक ठाउँमा राखेर खुट्टा बाँधिदिएछन् ।

बेलुकी साथीहरुले मलाई उनीहरुको घरमा लगे र भने, “कसरी
तिमी सबैभन्दा पछि लागेको मान्छे, सबै भन्दा अगाडि भयौ ? हामीले
भने जस्तै तिमी धेरै छिटो दौडिएछौ ।” त्यतिबेला साथीहरुले फर्पिङ्मा
भनेको सबै कुराहरु मैले झलझली सम्झिएँ । अनि मैले साथीहरुलाई,
“तिमीहरुले भनेको कुरा ठिकै हो” भनै । त्यसैले आजकल म
मोटरसाइकलमा हिँड्दा होसियारका साथ बिस्तारै हिँड्ने गरेको छु ।

पछाडि बस्ने आइमाईको खुट्टा त चुँडिन लागेको रहेछ । त्यो आइमाईको खुट्टाबाट पानीको फोहोराझैं रगत बगिरहेको थियो । अनि आइमाई ठूलो आवाजले रोइरहेकी थिइन् । एकछिन पछि मेरा साथीहरू पनि त्यहाँ आई पुगे । उनीहरूले मलाई देखे र यसो छाम्दै, “तिमीलाई कतै चोट लाग्यो कि ?” भनेर सोधे । मैले उनीहरूलाई, “मलाई केही पनि भएको छैन” भनें ।

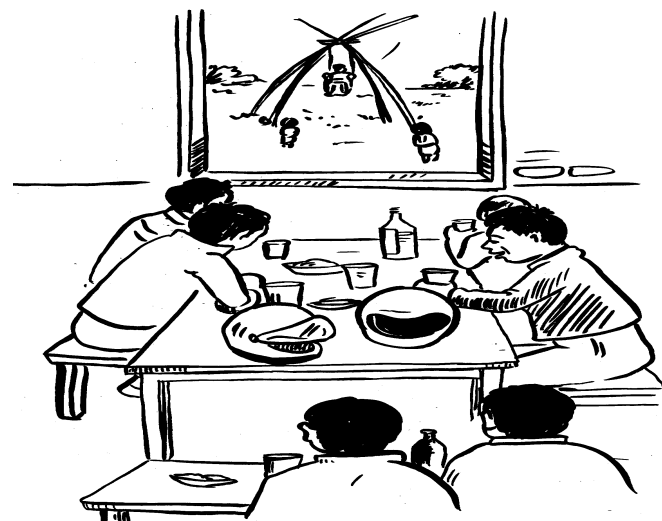
सबै साथीहरूले, “हामी यहाँ बस्छौं र तिम्रो मोटरसाइकल हेर्छौं । तिमीले यो आइमाईलाई अस्पताल लैजाऊ । केही समयपछि हामीहरू पनि आउँछौं ” भने । मैले त्यो आइमाईलाई ट्याक्सीमा राखेर अस्पताल लैजाँदा, उनको श्रीमान पनि सँगै आएका थिए । बाटोमा उसले मलाई, “म धनी र ठूलो मान्छे हो, अब म तँलाई थुनिदिन्छु, पिट्छु र मार्छु” भने । आउँदै गर्दा उसको श्रीमती मर्न आँटेको जस्तो गरी बोल्न पनि छोडिन् । त्यसैले मछै जस्तो लागेर मलाई डर लाग्यो ।

अस्पतालमा आउने बित्तिकै डाक्टरहरूले आइमाईलाई हेर्न थाले । अनि प्रहरीहरूले मलाई र उनको श्रीमानलाई एउटा कोठामा राखे । अनि मसँग मोटरसाइकलको कागज पत्र माग्न थाले । मैले सबै कागज पत्रहरू दिएँ, तर त्यो मान्छेको केही पनि कागज पत्र छैन रहेछ । ऊ जाँड गनाउँदै प्रहरीहरूसँग झगडा गर्न लाग्यो । त्यसैले उसलाई प्रहरीहरूले गाली गर्नु सम्म गरे, अनि ऊ चुप लाग्यो । प्रहरीले सोध्दै जाँदा थाहा पायो कि, त्यो मान्छे त धनी र ठूलो मान्छे नभएर उल्टै श्रीमतीले जाँड बेच्दै पालेको जँडयाहा पो रहेछ ।

एकछिन पछि प्रहरीहरूले मलाई, “तिम्रो गल्ती छैन, त्यसैले तिमी जाऊ” भने । म जानको लागि उठ्न खोजें तर उठ्नै सकिनँ । किन उठ्न सकिन भनेर खुट्टा छामेको त, मेरो घुँडाको पाङ्ग्रानै खुस्किएको रहेछ ।

हुटेलबी भेनीङ्का हाङ् चानुहा चामा/
डाङ्मा चउङ्का । हाङ् चासे/डुङ्से
गेअङ्मेअङ् खाङ्मार, चोप्न ठालबी
खाङ्चामा लुलु सयपत्री बुङ् बे?मीम्पा
लेटा । हाङ् आक्कुबीहा या?मीची
चेन्चासे पीङ् लीमे पाइटामी ।

आक्क खाङ्कुङ्का हाङ् काङ्का
सङ्क चेन्चामा लुलु लेमा मीम्पकीङ्का ।
मसे काङ्का फपीङ्बाङ् मे?मारेङ्
दक्षीणकाली लोमे ठालबी युसीङ्का ।

दक्षिणकालीबीहा चोप्न ठाल
 वाईसीटुङ्का हाङ् फेरीस फपीङ्बी?न
 कारीङ्का । फपीङ्बीहा गेअङ्मेअङ्हा
 ठाल वाईसीटुङ्का हाङ् फेरी स या?लऐ
 हुटेलबी?न भेनीङ्का आक्क हुटेलबी
 डोमीम्पा सा नुङ् कोक चउङ्का/
 डुङ्का । हाङ् आक्कल काङ्गए
 लाङ्काम्ची “ह ऐम्पक्मा लेकी” लोसुङ्ची ।

चोप्न लाङ्काम्ची ऐम्पक्मा कामानुङ्
 परकामी आक्कल?न काम् नीवाँबी माङ्
 टाआ माङ्, के लाङ्काम्ची “ह काम्
 मोटरसाइकलबी आसास खीङ्ङाचानी,
 काम् टाङ्पे लाम्धुङ्ङा” लोसुङ्ची।
 लाङ्काम्चीऐ मान्ठाल ? आना टे?न
 लाम्धुम्मा फेन्नी, आनाटे लाम्धुङ्साना
 हाङ्ग हे:र पीनु?ना हाङ् डाम्सीना । मसै
 आनाम् डेङ्पी टाम्म पीने लोखुबा या?मी

दक्षिणकालीका सबै ठाउँहरु घुमिसक्थौ र पुनः फर्पिङमा नै उक्लियौं ।
 फर्पिङ वरिपरिका ठाउँहरु घुमिसक्थौं र फेरि पनि पहिलेकै होटलमा पस्थौं ।
 त्यस होटलमा भुटेको मासु र कोक खायौं, पियौं । त्यसपछि मैले
 साथीहरुलाई, “अब फर्कनुपर्छ” भनें ।

सबै साथीहरु फर्कनको लागि तयार भए । त्यतिबेला मेरो मनमा के
 आयो के मैले साथीहरुलाई, “अब म कसैलाई पनि मोटरसाइकलमा
 बोकिदन, म एकलै जान्छु” भनें । साथीहरुले “तिमी एकलै जानु हुंदैन ।
 तिमी मात्र गयो भने मोटरसाइकल छिटो कुदाउँछौ र दुर्घटनामा परौला नि!
 त्यसैले तिम्रो पछाडी बिस्तारै हिंड भन्ने मान्छे चाहिन्छ” भने । साथीहरुले
 कति भने, तर मैले उनीहरुको कुरा मानिन । मैले उनीहरुलाई, “म
 दौडदिन, लड्दिन” भनेर जिद्धी गरे ।

मेरो कुरा सुनेर अघि जांदाखेरी मसंग बस्ने केटी साथी अर्को
 मोटरसाइकलमा बसिन् । त्यसपछि सबै साथीहरु, “ल ल बिस्तारै जाऊं”
 भन्दै बाटो लाग्यौं । अनि म सबैभन्दा पछाडी बाटो लागें । सबै साथीहरूसँग
 बाटोमा फुलेको सयपत्री फुलहरू हेर्दै, रमाउँदै फर्किदै थियौं । एकछिन पछि
 अघि साथीहरुले भनेझैं म छिटो दौडिएछु । सबै साथीहरुलाई उछिनेर पछि
 बाटो लागेको मान्छे सबैभन्दा अघि भएछु ।

अघि जांदा साथीहरुले गीत गाएको जंगलको बाटोमा म मात्र आउँदै
 थिएँ । बिपरित दिशाबाट एउटा मोटरसाइकल यता र उता गर्दै मतिर आयो ।
 त्यो मोटरसाइकलसंग ठक्कर खान्छ कि भनेर मैले आफैलाई कति जोगाएँ ।
 हेर्दा-हेर्दै त्यो मान्छेले उसको मोटरसाइकल मेरो मोटरसाइकलमा ठोकाइ
 पठाउँदा म बाटोमा एक्कासी पछारिएँ । ऊ र उसको पछाडी बस्ने आइमाई
 मान्छे पनि उछिटिन्दै पर पछारिए ।

लडेको केहीछिन पछि म उठें अनि अरू पछारिनेहरुलाई हेर्छु त,

जिह्मीको परिणाम

२०६८ साल कार्तिक ११ गते तिहारको दिन थियो । सबै जना मानिसहरु आ-आफ्नो तयारी अनुसार तिहारको रमझममा रमाइरहेको थिए । म पनि भाइटीकाको दिन कतै घुम्न जानको लागि साथीहरूसँग सल्लाह गरे । सबै साथीहरु पनि मैले भनेको कुराले खुशी भए र “ल जाउँ” भने । साथीहरु मेरो कुराले रमाएको हुनाले म पनि भित्र भित्रै रमाएँ । अनि हामीले भाइटीकाको दिन काठमाडौंको फर्पिङ भन्ने ठाउँमा घुम्न जाने निर्णय गर्‍यौं ।

निर्णय गरेको पर्सिपल्ट फर्पिङ जानको लागि हामी सबै साथीहरु कालिमाटीमा जम्मा भयौं । अनि मोटरसाइकलमा फर्पिङ जाने बाटो लाग्यौं । अलि अलि जाडो पनि हुन थालेको थियो । तर पनि जाडोको पर्बाह नगरी, हामी हाँस्टै, जिस्कँदै चोभारको रमणीय डाँडामा पुग्यौं । त्यहाँ एकछिन बिसाउँदै वरपरका दृश्यहरुका फोटोहरु लियौं । अनि अझ अगाडि फर्पिङतिर बाटो लाग्यौं ।

पारि डाँडामा मनोरम जंगलको बीच भएर सबै साथीहरुले सँगसँगै मोटरसाइकल गुडायौं । त्यतिबेला साथीहरुले गीत गाउँदा वातावरण मनमोहक थियो । यसरी नै गीत गाउँदै हाँस्टै गन्तव्य फर्पिङमा पुग्यौं । त्यहाँ पुग्दा थोरै थाकिसकेका थियौं । त्यसैले हामी त्यहाँको एउटा राम्रो होटलमा पस्‍यौं र स्वादिष्ट खानेकुराहरु खायौं । खाँदै पिउँदै वरपर हेर्दा चारैतिर सुन्दर सयपत्री फूल फूलेको थियो । अनि त्यहाँका मानिसहरु रमाउँदै पिङ खेलिरहेका थिए ।

त्यो देखेपछि हामीलाई पनि रमाइलो गर्न मन लाग्यो । त्यसैले हामी फर्पिङबाट तलतिर दक्षिणकाली भन्ने रमणीय स्थानमा झर्‍यौं ।

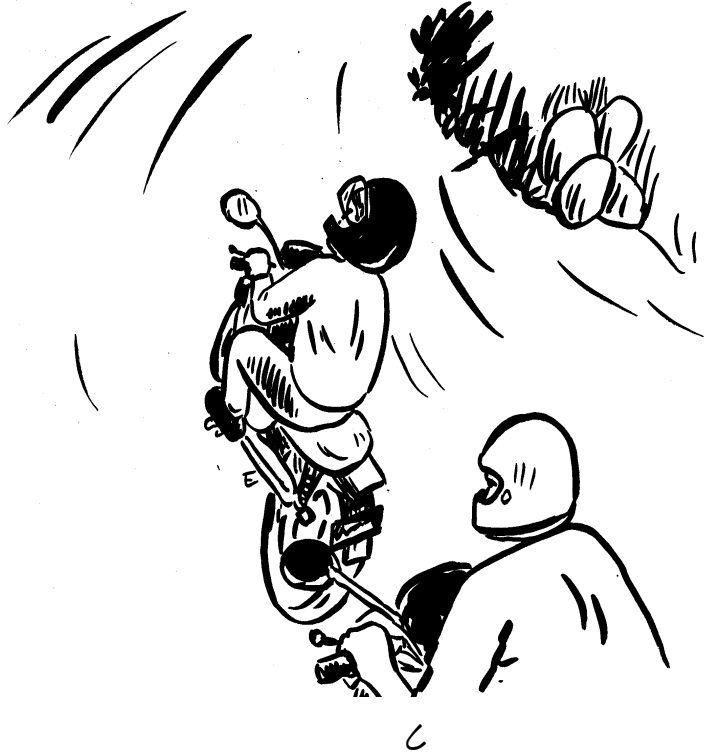
पाबु?” लोसीङ्मी । लाङ्काम्चीऐ ऐ?वा लोटीटीङ्मी हाङ्सङ काङे खोचीम् खानावाँ माखेमुङ् । काङे खोची, “का पीङ्ङानी, डाम्सीङानी” लोसुङ्ची ।

काम् खानावाँ खेमु हाङ् आसी खे?मार कानुङ् पेन्खुबा मे?नुङ्मा होइक मोटरसाइकलबी पेना । आक्क डेङ्पी चोप्न लाङ्काम्ची लु टाम्म खारिये कामानुङ् लङ्पकामी । का चोप्बाङ् डेङ्पी लङ्पकीङ् ।

चोप्न लाङ्काम्चीनुङ् सोरी सोरी लाम्फु गेअङ्मेअङ्हा काम्नुर काम्नुर बे?मीम्पा सयपत्रीबुङ् खाङ्मानुङ् चेन्चासे ऐम्पक्मे पाइटीङ्का । ऐछहाङ् आसी लाङ्काम्चीऐ लोसीन्ट?न हे:र पीनीङे रछ । हाङ् चोप्न लाङ्काम्ची

पीम्फाकडासे, डेङ्पी लङ्पम्पा या?मी
चोप्बाङ् या?ल लीसीडे रछ । का टेःन
आसी खे?मार लाङ्काम्चीऐ साम् इमीम्पा
था?नाम्बीऐ लाम्फुबी टाःमे टाइटीङ् ।
मीउबाङ्के एकक मोटरसाइकल गे?मारेङ्
नुङ् मे?मारेङ् लेसे डाबा ।

खो कानुङ् टक्सीऐरु कामानुङ्
ऐ?वा लेटीटीङ् खाङ्भेमार्?न आक्क

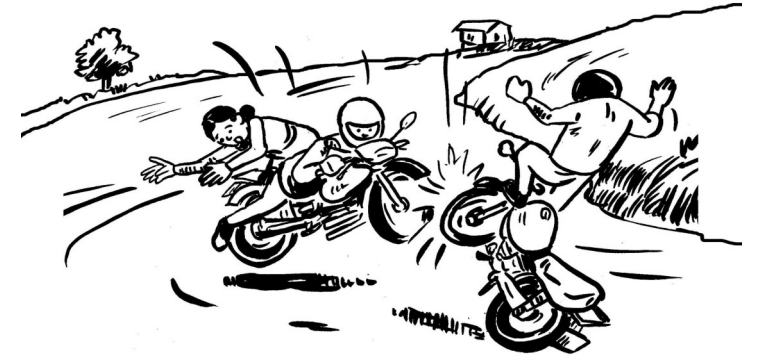
काम् नीङ् उरास राई । डाँडा पाङ्मा, संखुवासभा
जिल्ला ।

फर्पौड्बी लोमीम्पा चोप्न खानावाँ के
मीट्टकुड् । हाड् के लाङ्काम्ची,
“आन्नामी खानावाँ ठीक्कान ह”
लोसुड्ची । मसै आच्चेला मोटरसाइकलबी
धेर पीड्ङानी टर टाम्म लाम्धुड्ङा ।

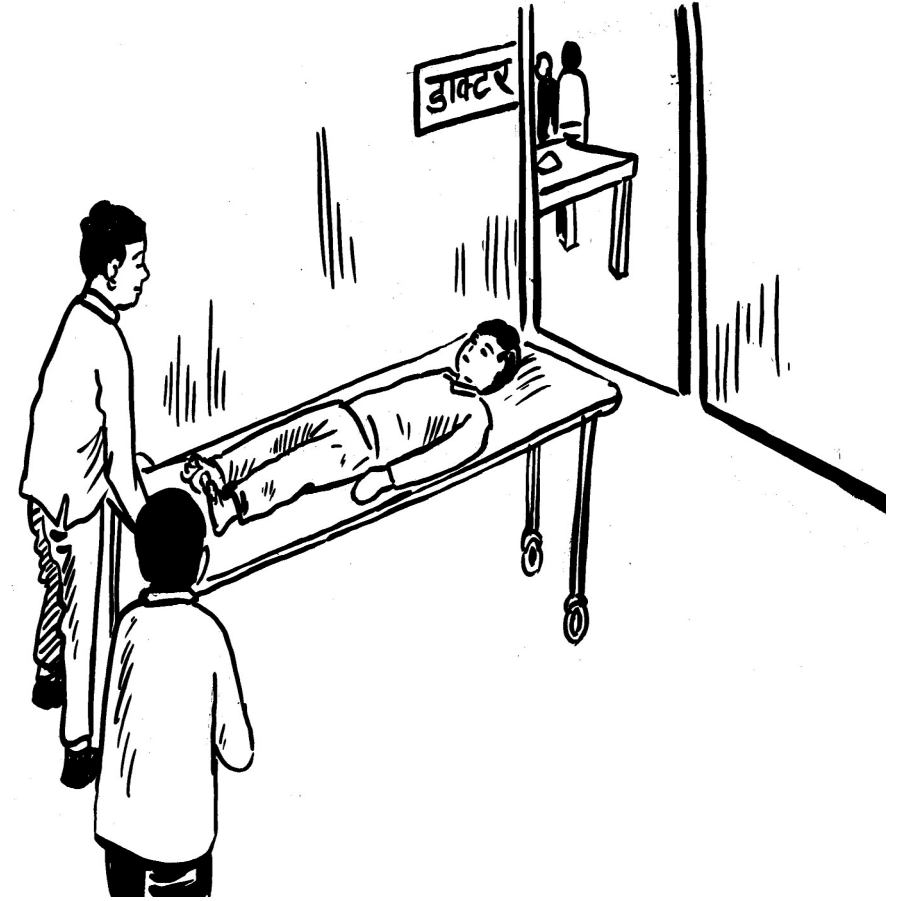
या?मीऐ खोम् मोटरसाइकल काम्
मोटरसाइकल नुड् टःक्ठाड्.सु । टःक्सीमा
अक्सी काः लाम्फुबी चेप्सीइड् । हाड्
खोम् डैड्.पी पेन्खुबा, उम् खीम्टाड्.मा
सड्.क टैल्लेहेसे मीउ चेप्सीआची ।

चेप्सीम्पा ऐछहाड् काः पक्लीन्टीड्
हाड् होइटा चेप्सीखुबाची खाड्.कुड्.ची
गना, डैड्.पी पेन्खुबा मे?नुड्.माम् लाङ्ग
टे?लैहेमा काऐ रछ । आक्क मे?नुड्.मामी

लाङ्पा ग योवा होढीम्पार, हारी अङ्मे
सीसा, हाङ् मे?नुङ्मा चै द्या साम्लाऐ
हाः?मे पाइटा ।

ऐछहाङ् काम् लाङ्काम्ची सङ्क
टाखारामी । माङ्पारा माङ्पारा या?ल
लङ्पम्पा लाङ्काम्ची ग डेङ्पी?रे
सीःडामीहा रछ ।

खीम्पी लाखेटीङ्मी हाङ् लोसीङ्मी,
“मान्?ल आना चोण्बाङ् डेङ्पी
लङ्पडाने या?मी चोण्बाङ् या?ल
लीसाने ? आना काङ्के लोसीन्ट?न हेःर
पीनाने रछ ।” आकरवल लाङ्काम्चीए

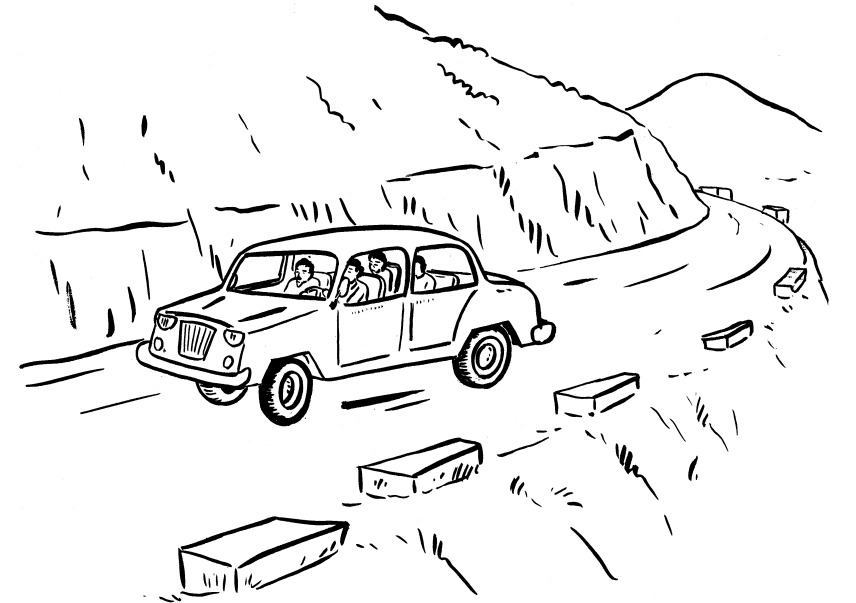
ऐछहाड् टीलीङ्गाचीऐ काडा,
“आनाम् गाल्टी लैःनी, मसै आना खारै”
लोसीङ्मी । काः खाइमाम् लागी येप्पक्मा
परकीङ् टर मान मायेप्पक्हीडा । मान्ठा
येप्पक्हीडाने ? कामानुङ् लाङ् सोबुकुङ्
गना, काम् घुडामी डाङ्खुन फेल्लेहैडे
रछ ।

ऐछहाड् काम् लाङ्काम्ची सङ्क
आस्पतालबी टाखारामी आक्कल?न काम्
लाङ् स टुक्पका । हाङ् का मानमा
लाम्धुङ्हीडा । लाङ्काम्चीऐ ठेस्से
डाक्टरबी लाखेटीङ्मी हाङ् डाक्टरऐ
टुक्ने सीढा पीट्टीडे रछ । हाङ् फेल्लेहैडे
डाङ्खु उम् ठालबी युङ्सेःम लाङ्
हीक्पीटीडे रछ ।

युटाम लाङ्काम्चीऐ काडा खोचीम्

खोचीऐ काः खाङ्टकीङ्मी हाङ्
गर, सोप्से “आना माङ्स मालीने ?”
कामानुङ् सीमीङ्मी । कै खोची, “काः
माङ्स मालीटी?डा” लोसुङ्ची ।

हाङ् चोप्न लाङ्काम्चीऐ “काङ्का
गुबी पेनुकीङ्का हाङ् आनाम्
मोटरसाइकल खाङ्कुङ्का । आने ग
मे?नुङ्मा आस्पताल लाखेटे । ऐछहाड्

काङ्का स टाकीङ्का” लोसीङ्मी । काङ्के
आक्क मे?नुङ्मा ट्याक्सीबाङ् आस्पताल
लाखे?मार, उम् खीम्टाङ्पा स सोरी
डा?मीम्पा लैटा । लाम्फुबी खोसे, “काङ्का
चुचाखुबा टुङ्घङ्पा या?मीडा ह । आना ह
के सैक्टाङ्ना, रगु?ना हाङ् सेरुक्ना”
लोसीङ् ।

टाभेमार?न उम् खीम्टाङ्मा सीखे?मेर
लैमानुङ् याम्मास याइखेटु । मसे सीखेऐरु
कामानुङ् काः कीसीखारीङ् । आस्पतालबी
टामा अक्सी डाक्टरचीऐ मे?नुङ्मा
खाङ्पकुची ।

हाङ् टीलीङ्गाचीऐ उम् खीम्टाङ्पा
नुङ् काङ्का एकक ठालबी पेम्मीटाचीगा ।
हाङ् मोटरसाइकलमी काघाटा डागाचीगा ।
के चोप्न काघाटा पीट्टुङ्ची । हाङ्सङ्

आक्क या?मीमी माङ्स काघाटा माऐ रछ ।
खो डीबुटे नाम्मानुङ् टीलीङ्गाचीनुङ्
खीमा यक्पका मसे टीलीङ्गाचीऐ खो
वोहीर वोसुची हाङ् खो यङ् उगा ।
टीलीङ्गाचीऐ सीम्से खे?मार, आक्क
या?मी ग, टुङ्घङ्पा हे?ने टर डीबु
इन्चासे उम् खीम्टाङ्माऐ हीङ्कुये
डीबुहाङ् रे रछ ।

